

Зандър Кай

ЕЗДАЧИ
В МРАКА

I. РАЗУЗНАВАЧЪТ

вижеше се из гората тихо и внимателно. Не искаше да го чуят. От добри източници беше получил информация, че тази вечер, именно тук, ще се срещнат Древните.

Беше идвал тук и преди. Знаеше, че ако навлезе от източната част на гората и се движи двадесетина минути направо, ще достигне олтар. Олтар – толкова стар, че предшествахе сигурно дори Древните.

Беше мрачна и влажна вечер и той усещаше калта под краката си. Ако се стигне до бивка, нямаше да му е лесно. Гората беше изголистна и гъста, но най-интересното беше, че нямаше и помен от птича песен или от движение на друго живо същество, освен него. Това означаваше, че е на прав път. Колкото по-навътре навлизаше, толкова по-гъста ставаше тя. Знаеше, че само след секунди и последният лъч светлина ще изчезне напълно.

Спря, огледа се и се саниши до едно дърво да си почине. Беше съвсем наблизко. Вгледа се навътре в гората и си спомни последния път, когато беше тук. Не беше много приятен спомен – преследваха го вампири. Беше още млад, новобранец, жаден за лов и въобще не беше преценил, че колкото по-слаба е светлината, толкова повече нараства силата на вампира. Точно тогава за пръв път видя Олтара. Спомни си страхът, който изпита тогава, и го побиха тръпки.

Отърси се и продължи напред, усещайки, че приближава. След малко стигна на ръба на пропаст и тогава го видя отново – Олтарът, изработен от мрамор и висок поне пет метра, разположен в кратера на пропастта. Мястото, където хората правили жертвоприношения в миналото, за да усмирят страховитите твари, обикалящи селата им. Знаеше история за петдесет души, оставени тук като жертвени агнета. От мисълта го побиха тръпки.

Загледа се в мрака и видя движение. Близко десет сенки се движеха към Олтара. Пристъпваха тихо и безмълвно. Той спря да диша. Знаеше, че може да го чуят и замръзна в едно положение. Беше прекалено далеч, нямаше да ги чуе, но знаеше, че ако използва способностите си, те ще разберат, че е тук. Може би ако използва само

една... Извади от колана си малко шишенце с прах, отвори го, вдиша и прошепна: *Fortes in fortitudine sua creatura tueris hoc et bonum illud!* (О, мощно създание, заеми ми силата си в този момент, а аз ще я използвам за добро!)

Ефектът не закъсня. Само след секунда усети как зрението му се изостря. Придържаше се само към една сила, защото знаеше, че повече щяха да засияят енергийното му поле и ще го усетят. Само зрение, това му стигаше.

Взледа се в сенките, които вече бяха спрели около Олтара. Три бяха с черни роби, а още девет – със сиви. Нямаше да чуе какво си говорят, но щеше да прочете по устните им – това го можеше. Сенките с черните роби свалиха качуците си и се взледаха една в друга. Тогава той ги видя! Енергията им беше изключително тежка. Това бяха Древни. Орловото зрение беше свършено, той виждаше всеки детайл, всяка мимика и движение. Толкова се беше говорило в Цитаделата за тях. Лидерите на трите най-силни свръхестествени клана – вампири, върколаци и вещици. Събрани на едно място, изглеждаше невероятно.

Бяха две жени и един мъж. Не беше трудно да се различат един от друг. Притежаваха типични белези за своите видове. Вампирката беше висока и красива, с бледа кожа, тъмна коса и светлозелени очи. Когато отвори уста, се видяха кучешките ѝ зъби – малко по-големи от човешките и остри като бръсначи. При трансформация ставаха два пъти по дълги и се втвърдяваха, можеха да строшат стоманен меч. Тя заговори с леко презрешелен поглед:

– Здравейте, потомци на Луцифер!

– Всички знаем, че никой от нас не желае да е тук. Причината за тази среща са проклетите ловци – отговори ѝ върколакът.

Върколакът беше едър, с дълга коса и набола брада. Косата и очите му бяха черни, типични за техния род. Повечето мъже бяха едри, с тъмни коси и очи. Освен това, имаха и по-тъмна пигментация на кожата. Този беше чисто черен. Мускулите им изпъкваха и ставаха по-силни, когато се трансформираха. Лицата им придобиваха лек вълчи вид, но основните черти се запазваха. Най-голяма промяна претърпяваха краката им. Те се удължаваха и се пречупваха, добавяйки трета става към скелета на върколака. Макар да не се сравняваха с бързината на вампир, те без проблем можеха да

гонят с часове плячката си. С лекота надбягваха кон и имаха уникално обоняние.

– Причината за тази среща е преди всичко желанието на покровителя ни – обърна се към него вампирката с остър поглед.

– Моля! Придържайте се към етикета! – закуска се вещицата. – Все пак всички сме тук с една цел. Знам, че от стотици години вашите кланове са във вражда, но все пак всички искаме да оцелеем.

– Така е! – потвърди вампирката.

– Добре тогава, трябва да има смисъл в срещата! Виждам, че всеки си е довел охрана, което е нормално. Вещице, ти изпрати вест до нас с желание да се срещнем на вражеска територия. Какво имааш предвид? – попита върколакът.

– Хи-хи-хи! Така е, аз поисках срещата. Както добре знаем, ловците стават все по-нахални и все по-гръзки. Минаха две луни, от както избиха цял вечерски сбор. Само допреди осемстотин години човеците се страхуваха от нас. Точно тук беше мястото, където сами ни даваха животите си, за да ни умилостивяват. Но всичко се промени, когато се появи Орденът. Тези досадни въшки се опълчиха на нашите способности и ни поставиха на колене. Вече ние живеем в страх. Това трябва да се промени! Затова имам за вас един дар. Самият покровител също скоро ще си каже думата.

Вещиците бяха неутрални в конфликта между вампирите и върколаците, намесваха се, само когато имаха изгода. Притежаваха много различни сили, повечето манипулиращи елементи от магическата сила на гаден индивид, като се осланяха главно на заклинания и проклятия, които се водеха за *тъмна магия*. Сами по себе си те приличаха най-много на хора. Вещицата (или вечерът) не можеше да бъдат различени от обикновен човек. Тази беше не много висока жена, с красива къдрава кестенява коса и светлосини очи, които бяха толкова лукави, колкото и усмивката ѝ.

– Ха-ха-ха! – изсмя се гръмко върколакът. – Вие, вещиците и вампирите, сте слаби! Вашите слуги не могат да ви предпазят, но ние, върколаците, сме силен клан и не се даваме толкова лесно. Досега никой не е успявал да избие цяла глутница.

– Хм, може би е така – обади се вампирката, – но доколкото знам, те избиват вашите водачи на глутници, а без тях вълците са една неорганизирана пасмина.

– Мери си гумите, префърцунена кръвопийке! Поне нас не ни подмамват в глупави капани. Преди няколко месеца май чух за двадесет вампира, прилъгани с конвой от деца, и обезглавени от ловци – пак се изсмя върколакът.

– Стига! – намеси се вещицата. – За това ли дойдохте тук? Да си чешете езиците и да се обвинявате един друг! Всички сме дали жертви в опитите си да превземем човешките градове.

Те замлъкнаха.

– Така е по-добре! Както всички знаем, ловците са много вещи в магията си, което поставя нас в неизгодна позиция. Обучавани са да използват нашите слабости, но какво би станало, ако те изчезнат?

– Не разбирам какво имаш предвид, вещице. Търпението ми се изчерпва. Не обичам да ми се губи времето в безсмислици! – заплаши върколакът.

– Вие, върколагите, сте толкова нетърпеливи създания! – прогължи вещицата. – Но нека продължа! Имаме ново оръжие, което да използваме срещу ловците – нещо, което те не са виждали досега. Нещо, което ще ни помогне да обърнем хода на тази война.

– И какво е то? – попита вампирката.

– Всъщност са две, едното е създание, което...

– Тишина! – провикна се върколакът и започна да гуши наоколо. – Тук има неканен гост, усещам чужда миризма.

Ловецът, спотайващ се на ръба на пропастта, потръпна. Дали го надушиха? Беше се позрижил да замаскира миризмата си, както и себе си. Нямаше как да разберат за присъствието му.

– Какво има? – попита вампирката.

– Миризма, която не е на нито един от нас тримата. Миризма, която разпознавам. Тук има ловец. Намерете го! – излая върколакът към тримата закачулени силуета зад себе си.

Вампирката също погледна към тримата зад себе си и кимна. Сякаш само очакваха командата, за да изчезнат.

Ловецът изтръпна. Как го усетиха, какво го издаде? Реши, че е време да тръзва, ако иска да се измъкне жив. Бавно тръгна назад, но не тръбваше да издава много шум. Усети ръмжене зад себе си и го видя – близо два метра висок върколак. С дълги жълти зъби и нокти, които можеха да срежат метал. Ако беше новобранец, сигурно щеше да се подмокри.

Върколакът го гледаше, преценявайки дали той е натрапникът. Ловецът видя, че няма да се размине без битка. Орловото зрение вече не беше достатъчно. Срещу върколак му трябваше сила. Човешката му скорост щеше да е достатъчна. Върколакът замахна към него. Той ловко избегна удара и извади от колана си друго шишенце, погледна го и се усмихна. Вдиша от него и каза бързо пак думите, с които правеше заклинанието. Очите му станаха жълти. Ноктите му – дълги и остри. Беше придобил силата на лъва. Комбинирайки двете, знаеше че върколакът няма шанс. Трябваше да го убие бързо и да бяга, защото другите щяха да дойдат скоро.

Върколакът наддаде вой. Това беше! Вече знаеха и времето му се изчерпваше. Битката щеше да почака. Без да се замисля, ловецът скочи на крака и хукна към изхода на гората. Благодарение на орловото си зрение ловко избягваше всички препятствия. Виждаше всичко около себе си и разбра, че освен върколакът, го гонят още две качулати създания, които тичат от двете му страни в дебнене на подходящ момент. Без съмнение бяха вампири, изключително бързи и ловки. Ако искаха, можеха лесно да го изпреварят, но явно не им се рискуваше. Не толкова силни, колкото върколакът, но скоростта им компенсираше.

Битка срещу два вампира и върколак нямаше да е лесна. Той засили скоростта. Знаеше, че ако излезе на поляната, ще има повече шанс. В далечината се виждаше изходът на гората. Тогава срещу него се изправи третият вампир. Той обаче не трепна. Без да се замисля, ловецът разтвори длани, стегна пръстите си и ноктите му изпъкнаха. Имаше милисекунди време за реакция, а вампирът беше в готовност. Ловецът падна на колене, приплъзна се към вампира и с ловко движение хвана ръката му, изви я и в пролуката заби ноктите си в сърцето му. Щеше да го убие, ако го изтръгне, но за да се подсигури, бързо се изправи и с едно движение му преряза гърлото. Вампирът дори не можеше да издаде звук.

Въпреки победата си, нямаше време за губене и побягна пак към изхода. Помисли си, че един е долу, а остават още пет.

Най-накрая излезе на поляната и го огря слаба светлина. Не чуваше и не виждаше създанията никъде около себе си, може би се бяха отказали. Навън се беше смрачило, което не беше добре. Огледа се за коня си и го видя там, където го беше оставил. От

другите изчадия нямаше и помен. Предположи, че се презрупират за обща атака.

Трябваше да действа бързо и да изпрати вест на Ордена за кражбите на Древните. Въпреки че беше активирал талисмана си още при влизането в гората, магическите смущения не му позволяваха да запише съобщение. Извади го от пазвата си, стисна го и опита отново, но в този момент се разнесоха три воя и от гората излязоха тримата върколака и двамата вампири. Видяха го и се засилиха към него.

Ловецът пусна медальона и се подготви за битка. Трябваше му стратегия. И преди се беше справял с повече от един противник, но бойните техники срещу вампири и върколаци бяха различни. Беше сам. Нямаше как всички да го атакуват едновременно и той го знаеше, а това беше предимство. Разпъна дланите и стегна пръстите си. Единият върколак замахна към него. Знаеше, че ако го удари, това щеше да е краят. Използвайки орловото зрение, ловецът избегна удара и замахна към сгъвката на ръката на звяра, но вампирът спря ръката му, удари го и го метна два метра назад.

Беше проблем, че работеха заедно – скорост и сила. Нямаше избор. Трябваше му скорост. Извади още едно шишенце от колана си. Силата на три животни можеше да го убие, но си заслужаваше рискът. Въпреки това, знаеше, че не трябваше да смесва два силни хищника. Усети как сетивата му се засилиха и тялото му олекна, след като го вдиша. Бързината на газела.

Погледна създанията и се усмихна. Засили се към първия вампир. Газела, лъв и орел – животните, които или щяха да го убият, или да го спасят. С едно бързо движение заби ноктите си в главата на вампира. Той дори не можа да реагира. Единият върколак замахна, но ловецът хвана ръката и преряза сухожилията му. Скочи, прехвърли се зад него и го прониза в сърцето с ноктите си. Върколакът падна на секундата.

Другите трима направиха по една крачка назад. Ловецът обаче не се отказа. С две крачки се приближи към двамата останали върколака и с небивала скорост на ръцете нарязва телата им. Те паднаха до него.

Остана само един вампир. Погледна и побягна към гората. Реши да не го гони. С облекчение се обърна към коня. Силата му скоро

щеше да отmine и известно време нямаше да може да я използва. Хвана пак медальона, за да изпрати съобщението на спокойствие.

Дочу тежки стъпки зад себе си. Обърна се и видя най-ужасяващото създание на света. Три метра висок върколак с белези като кратери по лицето и два пъти по-дълги нокти от нормалните. Нямаше време за реакция. Върколакът замахна и го удари. От силата на удара ловецът полетя назад около шест-седем метра. Падна на земята и се претърколи няколко пъти. Половината му тяло беше попрошено. Когато се опита да се изправи, бледа ръка с тънки пръсти го хвана за шията и го вдигна. Беше вампирката, която вече нямаше нищо общо с грациозността си. Ушите и носа ѝ бяха остри, зъбите ѝ бяха като игли, лицето – дълго и страховито. Позна я само по зелените очи.

– Ловецо, как смееш да убиваш създания, които са над човешкия род! Сега ще умреш в адски мъки! – изгърмя тя и като му изви главата, заби зъбите си във врата му. Усещането беше все едно животът го напускаше бавно. – Заповядай, забавлявай се!

Вампирката го метна като детска играчка в ръцете на върколака. Той го разкъса с едно движение и захвърли двете половини на страни.

– Това ли са великите ловци, от които толкова много се страхувате? – попита вампирката.

– Е, позабавлявахте се! – каза вещицата на излизане от гората. – Но преди да ги подценявате, не забравяйте, че той беше само един!

– Виж какъв му е рангът! – подхвърли към върколака.

Вече в човешкия си вид той се затърпи към горната половина на тялото на ловеца. Погледна нашивката му:

– Ниво три е! – подвикна върколакът към вампирката.

– Какво? Тази жалка твар успя да убие трима върколака и двама вампира... Къде бяха твоите вещици? – разгневи се вампирката на вещицата.

– Насочваха вашите войници – каза спокойно тя.

– Колко ли е чул?

– Недостатъчно! – отговори вещицата.

– Да се връщаме! Трябва да довършим срещата. Покровителят не може да чака! – каза вампирката и трите сенки потънаха в дълбините на гората.

